

Avant, doncs, que diu l'adagi:
barca parada no guanya.
— Essent aixís bon patró
me voldrían dins la barca?
— Per qué no? carai si'm deu
una dobla com a paga.
— Convinguts; ja podém pendre
cap a bordo nostra marxa.
Aixó va dirho Josep
ple de pena i de recansa
car sabia que ni un xabo
li dormia en sa buxaca.
Arribada mitxa nit
amatents desfan l'amarra,
i dintre poc ja la quilla
parteix la térbola aigua
que'l riu Rodan per set boques
furiós al mar escampa.
Mes ay! que com tota ditxa
ben poc dura la bonansa
i aquell corre i relliscar
vent en popa de la barca.
L'horitzó se enturboneix
i un punt negre s'hi atalaia,
les aus marines udolen
mar endins salta la cabra;
tants senyals fallar no poden
pressagi son de borrasca,
exclamen tots a la una
els llops marins de la barca.
Breus instants vagen transcorre,
la tempestat ja s'atansa
valgams sant Telml plegeu veles
mariners tots a llurs tasca.
Llamps i fons per tot retrunyen
que'l cor omplen de basarda;
l'aigua cau amb tanta forsa
que xoipa, cega i aplaca.
El vent bufa que bufa
l'huracá brama, que brama
i la nau com una fulla
que'l fort remoll arrastra,
ara puja, ara s'esfonsa
potser per darrer vegada.
Oriol surt a coberta
el mal temps, pla, que l'espanta;
aconortat per la fe
que montanyes en traslada
els ulls girats cap al cel,
sonrient, en dolsa calma,

fa la senyal de la creu
i la mar tan fera i brava
al moment se muda i posa
tranquila com una bassa.
Agrahit aquell patró
devant de gracia tant rara
vol mostrar-se generós
i empenya formal paraula
de no exigir cap nolit
ni demanar-li cap paga.
El miracler s'el escolta;
despres del lloc se separa,
flecta humil els genolls,
els braços creuats enlaira;
i com ocell va volant
per damunt aquella barca.
Els mariners s'en admiren
tenen po que caigui al aigua;
per a deternir-lo pujen
lleugers l'entena mes alta;
tot en va, per mes que facin
el sant sempre s'els escapa.
Arribat a Barcelona
tot seguit se desembarca
i a la tenda d'en Llobet
xano xano pren sa marxa,
fil per randa alegre conta
tots los fets de sa campanya
lo qu'ha vist allá en Marsella,
lo passat dintre la barca
i el perquè de son retorn
a sa patria ben amada.
Quan totes aquestes coses
al bon amic ressenyava,
sobtadament s'hi presenta
el patró Rafel Balada,
qui rompent-ne la promesa,
de no reclamar la paga,
ara sense mirament

amb imperi la demana.
El sant baró no s'inquieta,
ni replica la paraula:
sols li augura pèl mal fet,
del cel, propera venjansa,
i prega al amic Llobet
qu'obri'l caixó de la taula
aont trobará la dobla
qu'aquell ingrati li demana.
Llobet, s'en riu perque sab,
qu'allí no jau creu ni malla,
que sols tatxes i cabotes,
pega grega i qualche capsa
de ciratge de sabates,
en aquell lloc s'hi hostatja;
proper si l'obra mogut
dels pres de novella instancia
i troba en vritat la dobla
que dona al patró per paga.

Un pilot digué mes tard
qu'en mig de térbola aigua
que'l riu Rodan per set boques
furiós al mar escampa,
sure una barca perduda,
una barca capbusada,
que la quilla n'era negra
que la orla n'era blanca,
que per distintiu tenia
quatre barres catalanes,
i qu'un rol de patronatge
a Blanes consta baixa,
mentres qu'una nova viuda
llensa al mar trista complanta.
Quan cert es que moltes voltes
del home pren Deu venjansa
castigant el vil perjuri
i tota promesa falsa.

CELEX PARADEDA Pvre.

ESTADIA BARRETINA

SECCIÓ LOCAL

La festa de la Fe, la solemnal
diada del Corpus ha tingut enguany
un marc molt preciós a causa de la
bonesa del temps. Sense vent que
a voltes tan molesta, sense rigors
de calor, ni temença de pluja ha

pogut celebrar-se. L'ofici diví re-
vestí ja el dematí son tradicional
esplendor. Per la tarda al punt de
les 7, les campanes amb alegre tri-
lleig anunciaven la sortida de la
processó.